

prac. č.: 0574 r

Ministr vnitra
Milan Chovanec

MVCRP014W2IW

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 20.4.2016
podpis: RL

V Praze dne 18. dubna 2016

Č. j.: MV-4302-5/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal nar. rajnykovo - Ukrajina, státní občan Ukrajiny, bytem (dále jen „žadatel“), i za své dvě nezletilé dcery, ou, nar. Praha – Česká republika, a r. Praha – Česká republika, zahrnuté do žádosti, zastoupen zmocněnkyní i, bytem vá tí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 8. 10. 2015, č. j.: VS-3184/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žadatel podal dne 27. 11. 2013 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13 žádost o udělení státního občanství České republiky. Žadatel je rozvedený, z manželství se státní občankou Ukrajiny se narodily dvě nezletilé dcery, zahrnuté do žádosti. Trvalý pobyt na území České republiky má žadatel povolen ode dne 28. 11. 2006, nezletilá ode dne 29. 8. 2007 a nezletilá dne 9. 8. 2011.

II.

Ministerstvo vnitra po komplexním zvážení všech podkladů žádost o udělení státního občanství České republiky zamítlo, přestože žadatel splňuje všechny

Vypraveno dne:

20-04-2016 (23) Mgr. Aliešová¹ RL

podmínky pro udělení státního občanství stanovené v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. – s výjimkou podmínky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona, pozbyl dosavadního státního občanství, jež se však na základě přechodného ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), nadále nevyžaduje – a uvedené podmínky také zčásti splňují, zčásti pro svůj věk vůbec neprokazují jeho nezletilé dcery, když mladší z nich, espiňuje pouze podmínku délky povoleného trvalého pobytu ke dni podání žádosti, podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. (uvedenou podmínku by jí však bylo možné prominout podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb.). Přes výše uvedené však Ministerstvo vnitřní věci přihlédlo k netransparentnosti příjmů žadatele, když konstatovalo, že žadatelův deklarovaný čistý měsíční příjem 1 954 Kč do konce roku 2014 nedosahoval ani minimální mzdy, rodina pobírala přídavky na děti a podle žadatelova vyjádření byla závislá na finanční pomoci jeho otce, který ji zajišťoval nikoli transparentním způsobem, když peníze přivážel do České republiky v hotovosti, cca 550 000 Kč ročně. Stran nabytí státního občanství nezletilými dětmi Ministerstvo vnitřní věci dále zohlednilo princip jednotného státního občanství rodičů a nezletilých dětí.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitřní věci podal žadatel prostřednictvím své zmocněnkyně včasný rozklad.

V úvodu rozkladu je rekapitulován průběh správního řízení a skutková zjištění Ministerstva vnitřní věci. Podle žadatele „na základě skutečností uvedených v rozhodnutí o nevyhovění žádosti o udělení státního občanství správní orgán uvádí, že státní občanství je charakterizováno jako trvalý vztah mezi žadatelem a státem“. V tomto ohledu žadatel namítá, že jak on, tak nezletilé dcery se beze zbytku asimilovaly do české společnosti. Dále se žadatel domnívá, že napadené rozhodnutí rozšiřuje volně podmínky pro udělení státního občanství podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., lze v něm spatřovat libovůli správního orgánu, když výčet podmínek nelze pokládat za demonstrativní, ale za taxativní, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek (pod sp. zn.) As 73/2009 ze dne 24. 6. 2010.

Žadatel dále konstatuje, že z doložených potvrzení vyplývá, že žadatel ani právnické osoby, ve kterých je statutárním orgánem, neměli ani nemají nesplacené pohledávky vůči finančnímu úřadu, Pražské správě sociálního zabezpečení či „VZP“ (správně patrně Oborové zdravotní pojišťovně). Žadatel na základě výše uvedeného rozporuje konstatování Ministerstva vnitřní věci, že vztah žadatele k České republice není definitivní s ohledem na jeho ekonomické poměry, resp. že si zde neplní své zákonné povinnosti.

Žadatel uzavírá, že základem, pro který nebylo žádosti vyhověno, je nepřezkoumatelná úvaha správního orgánu ohledně jakého ustanovení zákona

č. 40/1993 Sb. či jiného obecně závazného právního předpisu je údajný vztah žadatele k České republice pokládán za nedefinitivní a netransparentní, a to v kontextu napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že je nutné se zabývat otázkou dodržování právního řádu českého státu, způsobem, jakým trvalý pobyt žadatel získal a způsobem jakým je tento účel naplňován.

Žadatel dále v rozkladu uvádí, že (dodatečně) bude zasláno vyjádření jeho otce ohledně finančních příspěvků a kontrakt, který žadatel na začátku roku 2015 získal a na základě kterého se jeho podnikatelské aktivity zlepšily.

Čestné prohlášení žadatelova otce o finanční podpoře, uhrazované z celoživotních úspor, bylo žadatelem doloženo podáním ze dne 17. 11. 2015. Avizovaný kontrakt, smlouvu o provedení prací mezi společnostmi s. r. o., zastoupenou žadatelem, a společností F. s. r. o., ze dne 30. 10. 2015, žadatel doložil podáním ze dne 15. 1. 2016; žadatel navíc přiložil objednávku stavebních a pomocných prací, vystavenou ISSO – Inženýrskými stavbami s. r. o., na období roku 2015, a rámcovou smlouvu o dílo se společností s. r. o., ze dne 3. 1. 2015.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra nemíní polemizovat s námitkami žadatele, že výčet podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. je taxativní. Podotýká však, že ani při splnění všech těchto uvedených podmínek není na udělení státního občanství České republiky právní nárok (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, pod č. j. 4 As 142/2013-29); předpokladem pro udělení státního občanství České republiky zůstává trvalá faktická vazba žadatele k státu, o jehož státní občanství se svou žádostí uchází, jak to definoval Mezinárodní soudní dvůr ve věci Nottebohm v roce 1955. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005-51, pak ministr vnitra konstatuje, že by ve světle uvedené právní zásady bylo naopak popřením smyslu a účelu uvedených zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky, kdyby se Ministerstvo vnitra mělo ve své úvaze o možnosti udělení státního občanství České republiky omezit pouze na jejich mechanické splnění, aniž by dále posuzovalo další skutečnosti, ze kterých lze soudit na existenci trvalé faktické vazby žadatele k České republice, jako jsou jeho rodinné poměry, jeho pracovní integrace, zdroj, původ a výše jeho příjmů, dodržování právních předpisů. Pokud tedy Ministerstvo vnitra při posouzení žádosti zohlednilo netransparentnost žadatelových příjmů na území České republiky, a to až do roku 2014, tedy ještě v průběhu správního řízení o

žádosti o udělení státního občanství, nepřekročilo tím, podle názoru ministra vnitra, dovolené meze správního uvážení.

Na základě výše uvedeného se proto ministr vnitra ztotožnil s napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra a rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

